

зазначалося, що детально спланована і керована діяльність в сфері туризму може вносити значний вклад в рамках всіх трьох компонентів сталого розвитку, тісно пов'язана з іншими секторами і може забезпечити створення достойних робочих місць і відкривати можливості в області торгівлі. А також наголошувалося на необхідності надавати більш масштабну підтримку заходам в області сталого туризму і відповідним заходам по створенню необхідного потенціалу в країнах, що розвиваються з метою сприяти забезпеченню сталого розвитку»[3].

Враховуючи динамічність суспільних відносин нині потрібно вести мову не лише про розвиток сільського туризму, але необхідним видається пропонувати розроблення національної програми сталого розвитку сільського туризму, як складової стратегії сталого розвитку сільських територій. Таким чином, доцільно розробити та прийняти Закон України «Про сталий розвиток сільського туризму», в якому необхідно передбачити поняття сільського туризму, принципи сталого розвитку сільського туризму, його основні напрямки, суб'єктів надання таких послуг та інші особливості в цій сфері. Адже забезпечення розвитку сільського туризму має надзвичайно важливе значення в аспекті розвитку сільських територій через створення додаткових робочих місць, розширення об'єктів соціальної інфраструктури, відновлення ремесел, звичаїв і культурної самобутності місцевих жителів та охорони і збереження навколишнього природного середовища.

Література:

1.План дій щодо сталого розвитку «Agenda 21» // Електронний ресурс. - http://www.un.org/esa/dsd/agenda21/res_agenda21_01.shtml

2.Йоханнесбургская декларация по устойчивому развитию // Електронний ресурс. - http://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/decl_wssd.shtml

3.Резолюция Генеральной ассамблеи ООН «Будущее, которого мы хотим»// Електронний ресурс. - <http://www.un.org/ru/sustainablefuture/>

Лушпаєв С.О.

Національний університет

“Юридична академія України імені Ярослава Мудрого”, аспірант

ПРО ПОНЯТТЯ ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОДОВОЛЬЧОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Для дослідження державно-правового регулювання продовольчої безпеки України, необхідно з'ясувати, як визначають цю правову категорію науковці в сфері аграрного права. Проблема правового регулювання відносин у сфері продовольчої безпеки нашої держави віднайшла свій відбиток у працях вчених-юристів: В.З. Янчука [1, с. 190], О.О. Погрібного [2, с. 149], В.П. Жушмана [7, с. 20], Г.Ю. Бистрова і М.І. Козиря [5, с. 115], В.І. Курило [8, с. 77-80], М.В. Гребенюка [6, с. 92-98], А.Ю. Тригуба [9, с. 85-119], Т.В. Курман [3, с. 62-77], О.В. Гафурової [4, с. 158-159].

Наведене окреслює актуальність дослідження категорії “державно-правового регулювання продовольчої безпеки України”, сутність якої до цього часу не розкрито.

Ступінь теоретичної розробки проблеми характеризується тим, що в аграрно-правовій літературі бракує комплексного аналізу поняття державно-правового регулювання продовольчої безпеки України. Вчені-юристи досліджували поняття державно-правового регулювання сільського господарства України, зокрема В.З. Янчук, О.В. Гафурова, Т.В. Курман. М.В. Гребенюк зосередив свою увагу на визначенні поняття державно-правового регулювання забезпечення продовольчої безпеки України.

Для того, щоб з'ясувати зміст поняття державно-правового регулювання продовольчої безпеки України, звернем увагу на погляди науковців в цій сфері. Так, В.П. Жушман визначає державне регулювання сільського господарства як економічний вплив держави на виробництво, перероблення і реалізацію сільськогосподарської продукції, сировини і

продовольства [3, с. 20]. О.О. Погрібний підкреслює, що державне регулювання сільського господарства має на меті досягнення максимальної ефективності для задоволення попиту населення на продукти харчування, сировину й продовольство рослинного й тваринного походження [2, с. 149]. В той же час Г.Ю. Бистров і М.І. Козир, стверджуючи про необхідність державного регулювання, зумовлюють таке регулювання тим, що держава є відповідальною щодо забезпечення у достатній кількості продовольством [4, с. 115]. В.З. Янчук зазначає, що державно-правове регулювання сільського господарства становить сукупність заходів щодо визначення системи органів державного управління, прийняття і належне виконання аграрних законів і нормативно-правових актів про сільське господарство, закріплення кола повноважень цих органів [1, с. 190]. Т.В. Курман вважає, що державно-правове регулювання сільського господарства являє собою сукупність економіко-правових заходів щодо цілеспрямованого впливу держави на аграрні правовідносини [8, с. 62-77]. На думку М.В. Гребенюка, державно-правове регулювання забезпечення продовольчої безпеки з урахуванням набуття Україною членства у Світовій організації торгівлі є сукупністю заходів держави щодо запровадження загальнонаціональної стратегії продовольчого забезпечення населення, прискорення прийняття проекту закону “Про продовольчу безпеку”, визначення державних органів, які є відповідальними за створення та підтримання державного продовольчого резерву та поставок продукції для споживчих потреб населення [6, с. 93].

Проте аналіз поглядів вчених-юристів на визначення поняття державно-правового регулювання продовольчої безпеки дозволяє виокремити його ознаки: задоволення попиту населення на продукти харчування, сировину й продовольство рослинного й тваринного походження; економічний вплив держави на виробництво, перероблення і реалізацію сільськогосподарської продукції, сировини і продовольства; сукупність економіко-правових заходів щодо цілеспрямованого впливу держави на аграрні правовідносини; сукупність заходів держави щодо запровадження загальнонаціональної стратегії продовольчого забезпечення населення, прискорення прийняття закону “Про продовольчу безпеку”, визначення державних органів, які є відповідальними за створення та підтримання державного продовольчого резерву та поставок продукції для споживчих потреб населення.

Підсумовуючи викладене, надамо поняття наукової категорії “державно-правове регулювання продовольчої безпеки України”. Цю категорію можна визначити як сукупність правових, економічних та організаційних заходів щодо впливу держави в особі її органів на відносини у сфері продовольчої безпеки України.

Перелік використаних джерел:

1. Аграрне право України: підручник / В.З. Янчук, В.І. Андрейцев, С.Ф. Василюк та ін.; за редакцією В.З. Янчука. – 2 – ге видання, перероблене та доповнене. – К.: Юрінком Інтер, 1999. – 720 с.
2. Аграрне право України: підручник / за редакцією О.О. Погрібного. – К.: Істина, 2007. – 448 с.
3. Аграрне право: підруч. для студ. вищ. навч. закл. / В.П. Жушман, В.М. Корнієнко, Г.С. Корнієнко та ін.; за ред В.П. Жушмана та А.М. Статівки. – Х.: Право, 2010. – 296 с.
4. Аграрне право України: Підручник / В.М. Єрмоленко, О.В. Гафурова, М.В. Гребенюк та ін.; за заг. ред. В.М. Єрмоленка. - К.: Юрінком Інтер, 2010. – 608 с.
5. Быстров Г.Е., Козырь М.И. Аграрное право: учебник для вузов. – М.: Юристъ, 2001. – 534 с.
6. Гребенюк М. Державно-правове регулювання забезпечення продовольчої безпеки // Право України. – 2009. – № 5. – С. 92-98.
7. Жушман В.П. Аграрне право та законодавство України: навчально-практичний посібник. – Х.: ТОВ “Одісей”, 2006. – 688 с.
8. Курило В.І. Забезпечення продовольчої безпеки як принцип державного управління аграрним сектором економіки України / В.І. Курило // . – 2007. – № 7. – С. 77-80.
9. Тригуб А.Ю. Адміністративно-правове забезпечення продовольчої безпеки України: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / А.Ю. Тригуб. - К., 2012. – 211 с.